

Alting drejede sig om hende, Haandværk og Virksomhed voxede op omkring hende. De, der ikke kunde gøre andet, gravede i Jorden efter Mynter og Lerkrukker for at tilhyde hende dem. Fotografer flyttede til Byen og gav sig til at arbejde for hende. Korallhandlere og Skildpaddekræmmere skød op af Jorden rundt om hende. Præsterne i St. Agnese udgravede for hendes Skyld det gamle Dionysos-teater, som laa skjult bagved deres Kirke, og der var ikke det Menneske, som ejede en forfalden Villa, uden at han jo i Kældrenes Mørke gravede Rester af Mosaikgulve frem og med mange Komplimenter indbød hende til at komme at se dem.

Der havde nok før været fremmede i Diamante, men de var kommet og gaaet, og ingen havde haft en saadan Magt. Nu var der snart ikke den Mand i Byen, der ikke satte al sin Lid til den engelske Signora. Det lykkedes hende endogsaa at sætte lidt Liv i Ugo Favara. De ved nok, Ugo Favara, Advokaten, som skulde have været en stor Mand; men Verden gik ham imod, og han kom aldeles nedbrudt hjem. Hun brugte ham til at føre sine Forretninger. Hun havde Brug for ham, og hun tog ham.

Der har aldrig været en Kvinde i Diamante, der har gjort saadanne Forretninger som hun. Hun bredte sig som Gyvelen om Foraaret. Den ene Dag ved ingen engang, at den er til, og den næste er der en stor Busk. Snart vidste man ikke, hvor man skulde sætte sin Fod i Diamante uden at træde paa hendes Jord. Hun købte Gaarde paa Landet og Huse i Byen, hun købte Mandelskove og Lavastrømme. De skønne Udsigtpunkter paa Ætna var hendes, og det var ogsaa Sumpene paa Sletten. Og i Byen begyndte hun at bygge to store Paladser. I dem skulde hun bo og regere sit Kongerige.

Saadan en Kvinde faar man aldrig mere at se. Det var ikke nok med alt dette, hun vilde ogsaa kæmpe en Kamp med Fattigdommen — o, Signore, med siciliansk Fattigdom! Hvad delte hun ikke ud hver eneste Dag, og hvad gav hun ikke bort ved Højtiderne! Fragtvoogne, forspændte med to Par Okser, kørte ned til Catania og kom tilbage